

lem for Sørs Amts 3die Valgkreds (Tauber) sagde, at det vistnok utvivlsomt var en Feil, at man har tilladt at optage Prioritetsslaan, uden at der skulde henlægges et tilsvarende Beløb af Driftsoverskuddet, men naar det hedder i Statutterne, at et saadant Beløb skal uddrages af Driftsoverskuddet, inden der bliver udbetalt nogen yderligere Dividende, saa er dette selvfølgelig en Sag, som er af saa stor Betydning, at vi ere berettigede til at overveie den. Den ærede Minister kom nu med sine Theorier — og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) hjalp ham paa Gled i den Henseende, Noget, som den ærede Minister forøvrigt ikke behøvede —, om, at det var Menarbejdsstyrelsen, der havde at tage Bestemmelsen, og Regjeringen, som havde at approberer den. Naar nu Menarbejdsstyrelsen foreslaar at udtage en Udgift af Reservecapitalen f. Ex. til en Vedligeholdelse, som skulde udbedes af Driftsoverskuddet, men Regjeringen ikke approberer dette Forslag, saa kommer Beløbet ikke ud af Reservecapitalen, som altsaa ikke bliver formindsket derved. Dette er ganske simpelt, men nu lægger man saa megen Vægt paa, at det er Regjeringen, der approberer det. Ja, det er ganske vist ikke Folkethinget eller Landstinget, der approberer det, men det er i dette Tilfælde som i saa mange andre Administrationer, der er Udøver af Statens funde Fornuist, for saa vidt som der er fund Fornuist i Administrationens Handlinger. Det vilde dog være besynderligt, om man vilde sige, at dette skulde betyde, at den bevilligende Myndighed ikke havde Noget at gjøre med en Sag af saa omfattende finantsiel Betydning som denne. Jeg kan forstaa, at den høitærede Minister kunde slutte saaledes, men jeg havde ikke troet, at det ærede Medlem kunde slutte saaledes (Wille: Ikke det?). Nei, jeg havde ikke troet, at det ærede Medlem kunde være, jeg vil ikke sige saa hildet, men saa indtaget i sin egen Fortolkning af disse statutmæssige Bestemmelser, at han i den Grad kunde gaae bort fra den rigtige Opfattelse. Vi kunde jo tænke os, at vi havde en Minister, som var personlig interesseret dert. Vi have jo set i andre Lande, at en Indenrigsminister har været Medinteressent i dette eller hint Foretagende, at han har havt Aktier med og været stærkt personlig interesseret i, at man gik lag til Værks med Hensyn til Statskassens Lørd i saadanne Forhold. Det er jo en Selvfølge, at dette aldeles ikke gælder her, men jeg ansæer det blot som en Mulighed, for at sætte det ærede Medlems Maxime i en vis Belysning. Sæt nu, at vi havde en saadan Indenrigsminister, og at han virkelig tog rangale Beslutninger med Hensyn dertil, for at Udbyttet kunde blive saa meget større for Aktierne i det sjællandske Jernbaneselskab? Det kom jo efter det ærede Medlems Anskuelse Ingen ved. Hvad kom det Bevillingsmyndigheden ved? Han havde jo i Kraft af sit Embede som Indenrigsminister Ret til at gjøre, hvad han vilde i den

Henseende, og det kunde naturligvis ikke falde Bevillingsmyndigheden ind at gjøre Noget ved denne Sag. Nei, jeg vil dog nok bede om, at vi maa faae en lille Smule Tilsyn med, om Administrationen udfører Repræsentationens Billie, eller om den behager at gaa paa egen Haand. Dette siger jeg udtrykkelig ogsaa af Hensyn til Forhandlingerne igaar, hvor den ærede Minister sagde, at han kunde lægge en Regel for Dagen, og at der kunde komme en Indenrigsminister i Morgen, som kunde lægge en ganske anden Regel for Dagen. Vi have jo ogsaa set, at en tidligere Indenrigsminister har været i Overensstemmelse med os, medens den nuværende ærede Indenrigsminister synes at gaa bort deraf. I det jeg udtaler denne Betragtning, giver jeg den ikke ud for at være en Betragtning, som alle Finantsudvalgets Medlemmer dele. Svært enkelt Medlem af Finantsudvalget kan jo staa denne Betragtning nær eller fjern, men jeg hævder, at denne Betragtning er fuldt berettiget i Overensstemmelse med Udvalgets Indstilling og med tidligere Finantsudvalgs Opfattelse af denne Sag, samt med den Forhandling, som vi iaar have ført under de forskjellige Jernbanesagers Behandling her. Naar man har sagt, at det er Regjeringen alene, som har med Sagen at gjøre, da er dette en Sjentsagelse af den samme Maxime, som den ærede Minister ofte har fremst, og jeg spaar ham, at denne Theori engang vil blive hans Død. Han holder den ikke, det kan jeg forsikre ham. Naar jeg undtager disse Punkter, ser jeg forresten ikke, at der er nogen Uoverensstemmelse med Hensyn til Vædringsforslagene imellem den høitærede Minister og Udvalget, og jeg skal overfor de Indsigelser, som ere gjorte imod denne Betragtning, som jeg dels fra hele Udvalgets Side og dels fra Fler-tallets Side har gjort gjældende, indskrænke mig til, hvad jeg har sagt. Der var endnu et æret Medlem, nemlig det ærede Medlem for Ringstøbing Amts 1ste Valgkreds (Christiansen), som jeg skal svare et Par Ord med Hensyn til tre Ting, som han nævnte. Naar det ærede Medlem talte om Jernbaneoverskridelser, saa vil jeg henvise ham til Behandlingen af § 6, hvor dette Spørgsmaal naturligvis vil komme paa Bane, og hvad Fisseriet angaar, da vil han vistnok ved Behandlingen af Andragenderne til Finantsudvalget faae Leilighed til nærmere at overveie, om der kunde være en anden Ve, ad hvilken man kunde komme Fisseriets Fremme til Hjælp i de af ham nævnte Ægne, hvor ganske vist uhyre Rigdomme enten ligge ubenyttede hen eller søres til andre Lande, fordi vi ikke selv have Greb paa at tage Del dert. Hvad dernæst angaar at hjælpe de fattige Beboere til at drive Jorden, da vil jeg sige, at jeg tror dog, at det ærede Medlems Standpunkt og det Standpunkt, som det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Savenius) indtog, kunne forenes. Det, som det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste